

CINEMA PARADISO

BORDÁS TÍMEA

Lovas Ildikónak

I.

Míg pázsitot nyírtak a rozsdamarta autó mellett,
Sonja éledt föl vörös fényben a képkeretben.
Varázsló sétált a kertben,
zongorát hangoltak a közelben,
miközben lágy és gyengéd színek kergetőztek,
keringőztek a katonakertben.
Kassák szólalt meg rekedtes hangján:
akárha mesterséget tanulnál . . .
akárha egy gépet indítanál be . . .
akárha már mindez elhangzott volna . . .
akárha egy lehetőség szabadult volna csak el . . .
akárha a tudomány sohasem létezett volna . . .
És slágereket zengedeznek,
míg az óvoda ismétli a szót, lassan számtalan kórus üvölt és kiabál.
És elhal a hangod,
akárha sohasem léteztél volna,
akárha csak a tömeg létezne . . .
És hollók jelennek meg
bogyókat csipegetvén a napfény vakította levelekről.

II.

Démonok idomítottjaiként
mosollyal kezünkben mi
csak állunk a porondon,
kezünk bilincsbén feszít,
csipás szemünk nehezen nyílik.
Akár az utolsó hitványok,
keserű szájjal üritjük poharunk . . .
Prospero bohócot küld
széllal cserébe,
a vihart idézván fel
kitárja kapuit a szabóműhely,
fergeteges színdarabhoz
készítvén elő
a kacatokat . . .
Pávatollakban feszítünk,
tövises meredeznek ki a falból,
vércseppek hiányoznak csak,
számtalan töviskoszorú-maradvány . . .
Valahol leölik az áldozati bárányt,
majd sámán issza ki véré.

III.

Furcsa kerékpár-járgányán
furikázik végig az utcán,
halacskákat rejteget nagy bőrdíjében.
Éjszaka hatalmasra nő
a szakálla, majd a földet súrolja,
közben halait simogatja.
A kentaur ezen nagyokat hahotázik:
föléled a tükör,
hol így,
hol úgy torzít,
néha kövérek,
néha soványak vagyunk
benne.

Órák, csészek, tányérok röpülnek –
lebegnek.
Mellöttünk a zsiráf
nyakát kíváncsiskodón nyújtogatja:
tengerek, hegyek, mezők, mocsarak,
elhagyatott tájak suhannak tova . . .
óriásfüben gyalogolunk,
akárha lesből szemlélné valaki,
akinek kerékpár-járgánya végiggördül mellettünk

IV.

Eltűntek a lábnyomok,
körtáncot jártak az árnyak,
ő elvesztette a szavakat,
miközben a hóhér kezében nekilendült a bárd.
Végenincs sorban álltak mögötte az emberek,
valaki fölördített:
csak forgács marad,
csak forgács marad a földön!
A sakkjátszmában patthelyzet állt fönn:
a hóhér kezéből kiesett a bárd,
a futár gyorsan értesítette a királyt,
a királynő fejéről lezuhant a korona,
a váróterem végtelen folyosóján
számtalan ember gyalogolt.
Üres falak,
virágeső hullik alá az égből,
hörgés tör fel a torkán:
szívárvány keletkezett az égen.